

Europees Programma LDD

‘LDD, de Eurorealisten’

Inhoudsopgave

1. Algemene Visie: Eurorealisme:

- **Confederatie**
- **Europese Grondwet**
- **Verdrag van Lissabon**
- **Gezond Verstand in Europa**

2. Economisch Europa: Sterk fundament:

- **Regelzucht en betutteling**
- **Interne markt**
- **Protectionisme**
- **Chaos financiële markten**
- **Euro**

3. Consolidering Europa

- **Uitbreiding**
- **Turkije**
- **Vrijhandelszones**
- **EU-macht**

4. Assertiever Europa:

- **Vrijheid van meningsuiting**
- **Mensenrechten**
- **Politie**
- **Justitie**
- **Immigratiebeleid**

5. Zuiniger Europa:

- **Landbouwbeleid**
- **Regionaal Beleid**
- **Onderzoek en Ontwikkeling**
- **Begroting**
- **Financiering Europa**
- **Institutionele afslanking**

6. Groenrechts Europa:

- **Klimaatverandering**
- **Ecologische bangmakerij**
- **Energieonafhankelijkheid**
- **Kernenergie**

1. Algemene Visie: Eurorealisme.

Het Europese eenwordingproces is het beste dat Europa ooit is overkomen. Na eeuwen van godsdienstoorlogen, burgeroorlogen en wereldoorlogen hebben Europese staten ingezien dat samenwerking in een gemeenschappelijk kader toch beter is. Dat kader is de Europese Unie die nu 27 leden telt en waarvan België tot de 6 stichters behoort. In 50 jaar is Europese eenwording gegroeid in omvang en diepgang. Zij is bij uitstek een liberaal project: een ruimte van democratie en stabiliteit met een interne markt waarop belemmeringen voor burgers en bedrijven worden weggenomen. De Belg kan vrij reizen, heeft een sterke munt tot zijn beschikking, verdient door de economische integratie gemiddeld duizenden euro's per jaar meer en geniet van een groot scala aan producten. De oorspronkelijke doelen: nooit meer oorlog tussen lidstaten, economische welvaart en bescherming tegen dictaturen zijn ruimschoots gehaald. In de 21ste eeuw staat de Europese Unie echter voor nieuwe uitdagingen.

- Hoe kan Europa een voldoende peil van welvaart en werkgelegenheid overeind houden om de kosten van vergrijzing te betalen?
- Welke rol speelt Europa in een turbulente wereld?

De balans van de Europese integratie is positief. Maar behaalde successen mogen ons niet aanzetten tot zelfgenoegzaamheid. Het mislukken van de Europese grondwet en de moeilijke ratificatie van het Verdrag van Lissabon geven aan dat er iets schort. De Europese burger is terughoudender geworden en ziet de EU steeds meer als een moloch die de eigen leefwereld bedreigt. Daarnaast is er een economische crisis. Geen enkele Europese leider zag die aankomen. Integendeel, ze baseerden hun begrotingen voor 2009 op overschatte groeipercentages. De kredietcrisis heeft Europa verrast omdat het te lang dacht dat het een 'typisch Amerikaans' verschijnsel was. De Amerikaanse hypotheekcrisis werd een bankencrisis, een kredietcrisis en is nu een globale economische crisis geworden, die zelfs de contouren van een jarenlange depressie kan aannemen. De storm was vanuit Amerika een jaar onderweg en toch werden Europese beleidsmakers overvallen. Dat getuigt van een verontrustend gebrek aan gezond beoordelingsvermogen. Er is bij de regerende Europese elite een schrikbarend deficit aan realiteitszin.

Europa spreekt en handelt altijd 'namens' en 'voor' de Europese burger maar die

burger komt er niet aan te pas. Niets is ‘door’ de Europese burger. Veel burgers zien de EU als een elite-project voor Eurocraten die ver weg staan van de problemen van alledag. Mensen hebben de indruk dat Europa op een paternalistische wijze te veel bedilzucht toont, dat de uitbreiding van 15 naar 27 lidstaten te snel is gegaan en dat kleine landen amper meetellen, laat staan invloedrijke regio’s. De mislukking van de Europese Grondwet die de weg moest effenen naar een federaal Europa veroorzaakte jaren van impasse en ruzies. Bijna een decennium werd verloren met intern constitutioneel gekibbel. Europa was bezig met zichzelf, terwijl de wereldeconomie ontspoorde. Geen enkele Europese instelling onderkende de ernst van de kredietcrisis en toen Europese leiders het eindelijk zagen, keken ze eerst naar hun eigen banken en spaarders. Het was ‘eigen bank eerst’. Europa was bezig met de eigen juridische doolhof, terwijl de Europese economie onderuitzakte, met een recessie als gevolg. De EU was ziende blind.

Europa heeft daarom nood aan een reality-check wegens een belangrijke denkfout. Hele generaties Belgische Euro-politici handelden vanuit de idee dat de EU onafwendbaar zou afsteveneren naar een federale staat. Oude Europese natiestaten zouden afsterven als kunstmatige entiteiten en ‘Brussel’ zou hun macht overnemen als een soort Europese regering, gefinancierd door een Europese belasting. Daarbij keek men naar het eenwordingsproces van de VS dat werd geboren uit 13 staten die tot het Britse Rijk behoorden. De VS begon in 1776 als een confederatie van 13 staten, maar werd met de grondwet van 1787 de federale staat zoals we die nu kennen. Europese federalisten willen een soortgelijk proces in Brussel. Maar die gelijkenis gaat niet op. Bij de Amerikaanse onafhankelijkheid waren die 13 staten koloniale nederzettingen die tesamen een natie gingen vormen, met een taal, een cultuur en een gezamenlijke identiteit. En zelfs dat proces verliep heel moeizaam want de ratificatie van de Amerikaanse grondwet mislukte bijna wegens fel verzet binnen grote staten, zoals New York. Uiteindelijk kwam er zelfs een burgeroorlog aan te pas voor Amerika de strakke federale staat werd zoals we die nu kennen. Amerika zag zich uiteindelijk *one nation under God* en is nu de meest diverse natiestaat ter wereld. Het Europa na de tweede wereldoorlog was een continent van moegevochten natiestaten met hun eigen cultuur, taal en geschiedenis. Die natiestaten hadden zich wederzijds uitgeput en konden in het beste geval nauw samenwerken. Maar zij kunnen niet opgaan in een ‘Europese natie’ met een taal en een cultuur. Wie dat toch probeert te doen, bouwt

luchtkastelen. Wie dat toch probeert, programmeert mislukkingen. De Verklaring van Laken van 2001 probeerde dat federaliseringsproces in werking te zetten, via een constitutionele Conventie en een Grondwet. Zoals in Amerika. Maar het mislukte, want het was een proces 'voor', 'door' en 'met' een Europese elite. De Europese burger was toeschouwer en stemde het project weg. Na het 'neen' van Frankrijk en Nederland dreigden nog zes negatieve uitslagen bij referenda. De Europese regeringsleiders vormden de ontwerp grondwet om tot het Verdrag van Lissabon, maar dat struikelde over een referendum in Ierland. 'Brussel' verdoemde Ierland dat dit najaar een tweede kans krijgt om 'Ja' te zeggen tegen het Verdrag van Lissabon. Als Europese burgers al mogen stemmen, moeten ze net zo vaak stemmen tot ze 'Ja' zeggen. De Europese elite aanvaardt geen 'Neen'.

Deze federale idee werd echter een geloof van de Europese elite en wie niet meezong in het kerkkoor werd uitgeroepen tot de ketter van het Schuman plein. Kritische vragen mochten niet worden gesteld en het Euro-federalisme maakte zijn eigen cynisme: de Europese burger was dom en moest niet worden verveeld met te veel informatie. 'Brussel' wist beter en referenda waren gevaarlijk omdat het domme volk 'neen' kon zeggen op de prachtige voorstellen. Of zoals Geert Mak het omschreef: 'De Europese elite koesterde een idealistische arrogantie'. De burger is voor die zelfbenoemde elite een 'kind' dat leiding nodig heeft. De Europese elite ziet zich als een *avant garde*, verheven boven het 'nietswetende volk'. En als dat volk bij een referendum toch 'neen' zegt, dan zijn federale Eurocraten boos op het volk. Zij willen een volk dat volgt. Maar zij beseffen hun denkfout niet. Maar met de neergang van de Europese Grondwet en de uitbreiding van de EU naar 27, en straks meer dan 30 leden, is de kans op een federaal Europa met een Europese regering verkeken. De burgers willen het niet en veel nieuwe lidstaten, die vaak 40 jaar van communisme hebben ervaren, willen het ook niet. Zij willen niet 'Moskou' vervangen door 'Brussel'.

Tegenover de Euro-federalisten beschouwt LDD zich als partij van Euro-realist. LDD ziet de EU als een confederatie van lidstaten die op een serie fundamentele beleidsterreinen bevoegdheden delen, en besluitvorming overdragen aan de instellingen in Brussel. Daarbij draait het in eerste instantie om de vier fundamentele vrijheden (vrij verkeer van personen, goederen, kapitaal en diensten) om een interne markt van 500 miljoen Europeanen te realiseren; de bakermat van de Europese

welvaart. De EU is echter niet beperkt tot een vrijhandelszone, maar is een politieke entiteit geworden met zaken als milieu, veiligheid, immigratie, globalisering, de gemeenschappelijke munt, vergrijzing, energieonafhankelijkheid, terrorismebestrijding. Europese eenwording is een oefening in 'het mogelijke'. Nu het federale ideaal weg is, moeten wij ons richten op het 'Europa van de feiten'. De vraag luidt: Wat kan de Europese Unie doen en waar liggen haar grenzen? De EU moet zich richten op kerntaken die bestaan uit gemeenschappelijke problemen die enkel gezamenlijk op een effectieve manier kunnen worden aangepakt. Europa herwint het vertrouwen van de burger dus niet met glanzende brochures, grote beloftes en ronkende persverklaringen. De EU moet prioriteiten stellen, doelstellingen formuleren die haalbaar zijn en het overige beleid overlaten aan nationale of regionale overheden. Er is een grens aan wat de EU kan en moet doen, zodat zij datgene wat zij moet doen ook effectief kan doen.

De gelovige Euro-federalisten moeten die waarheid onder ogen zien: Europa is een verzameling van staten die grensoverschrijdende problemen samen aanpakken en daarvoor gezamenlijke regels opstellen. Een federaal Europa met één federale regering in Brussel komt er niet. Die trein is met de *Big Bang* uitbreiding vertrokken. De idee dat Europa zich naar een superstaat ontwikkelt, is zelfs contra-productief omdat de Europese burger dat niet wil. Zie de moeilijkheden bij referenda. Al is België een afgezwakte natiestaat met sterk gelaagde identiteiten, de meeste lidstaten zijn wel herkenbare natiestaten. Het maximaal haalbare is daarom een confederatie van staten die zich richt op een aantal fundamentele kerntaken. Het opmerkelijk is dat Euro-federalisten de Eurosceptici in de kaart spelen doordat zij iets nastreven dat niet haalbaar is, en vervolgens aspecten van Europese eenwording zien mislukken. En dat is precies wat Eurosceptici willen.

LDD is Euro-realistisch en aanvaardt de realiteit van een Europese confederatie met essentiële kerntaken. Daarbij bepalen de staten over welke beleidsterreinen zij samen besluiten en of zij bepaalde taken overdragen aan een onafhankelijke instelling zoals de Europese Centrale Bank die toezicht houdt op de Euro of de Europese Commissie die het concurrentie- en staatssteunbeleid uitvoert. Het Europees project heeft nood aan een dosis Gezond Verstand waarbij goed wordt gekeken naar de kerntaken, de effectiviteit van het besluitvormingsproces in Brussel, de besluitvaardigheid van

Europese instellingen en de rol van de burger die nu volledig is vervreemd. Veel burgers zien Europa als ongrijpbaar en onbegrijpelijk. Dat komt omdat de EU spreekt in code-taal, en soms wartaal. Wie in Brussel de taal van gewone burgers spreekt, wordt al snel uitgemaakt voor ‘populist’ of ‘anti-Europeaan’.

Besluit:

- **LDD pleit voor Euro-realisme. De EU moet zich concentreren op een aantal hoofdtaken en haalbare doelstellingen formuleren. Op tal van beleidsterreinen is een reality-check nodig en moeten kritische vragen worden gesteld. Een Europese federale staat is een luchtkasteel.**
- **LDD is schoorvoetend voor het Verdrag van Lissabon, als alternatief na de mislukking van de Europese Grondwet. Lissabon blijft echter veel gebreken vertonen, vooral ten aanzien van de institutionele vormgeving van de Europese instellingen die topzwaar blijven.**

2. Economisch Europa

Europees beleid is binnenlands beleid en gaat de burger heel veel aan. De meeste wetgeving die wordt uitgevoerd door de Belgische of Vlaamse overheid komt uit de EU. Maar de bureaucratische molen van de EU heeft de neiging zich bezig te houden met de kleinste details waarover Europese Commissie, Europees Parlement en Raad van Ministers eindeloos vergaderen, terwijl deze instellingen bijvoorbeeld de kredietcrisis uit Amerika niet zagen aankomen. Zij verliezen zich in details zoals de vorm van bananen (recht of krom) of de maten van jampotten bij artisanale productie. Elke individuele boer die jam of melk verkoopt op individuele basis, moet aan dikke pakken Europese voorschriften voldoen. Die regelzucht komt vanuit de mentaliteit die een ultieme uniformiteit nastreeft. ‘Brussel’ weet alles beter. In plaats van kaderrichtlijnen die werken met het principe van ‘wederzijdse erkenning’ heeft de EU de neiging de 27 lidstaten met detailwetgeving te harmoniseren. Dit leidt tot een nieuwe betutteling.

Zo is de Vogel- en Habitatrichtlijn ontaardt in een ongekeerde regelzucht die elke vorm van economische vooruitgang frustreert. De Vogelrichtlijn dateert uit 1979 en heeft tot doel 187 vogelsoorten te beschermen door de instelling van ‘speciale beschermingszones’. De Habitatrichtlijn uit 1992 hanteert hetzelfde regime voor 500 planten en 200 diersoorten. Deze richtlijn, ongetwijfeld gebaseerd op goede bedoelingen, heeft ongekeerde negatieve resultaten. Bij elk groot infrastructuur project wordt bestudeerd of er niet een zeldzaam diersoort in de knel komt; een broedende vogel, een slak, bever, vis of muis. Indien dit het geval is, wordt het bouwproject stilgelegd en moet er eerst plaatsvervangende huisvesting voor het dier worden aangelegd, en wel in de oorspronkelijk toestand zodat de zeldzame slak of bever zijn habitat terug heeft. De nationale politiek heeft de fout gemaakt deze richtlijn onnodig streng toe te passen, onder druk van de milieubeweging die de richtlijn aangrijpt om grote infrastructuur projecten tegen te houden. Het gevolg is ecologisch fundamentalisme: de bouw van bruggen, wegen, kanalen of tunnels loopt jarenlange vertraging op of gaat niet door. En kostbare landbouwgronden worden onder water gezet ten gunste van de nieuwe ‘habitat’. Daarmee heeft deze richtlijn averechtse effecten voor werkgelegenheid, verkeersveiligheid en economische groei. Zij vertraagt noodzakelijke infrastructuurprojecten en leidt tot uitwassen zoals het onder

water zetten van polders en het afbreken van boerderijen. Werk en landbouw worden geslachtofferd op het altaar van groen fundamentalisme. Daarom moet deze twee richtlijnen worden bijgesteld en hun toepassing versoepeld.

De Europese gemeenschappelijke markt is de belangrijkste pijler van de Europese welvaart. De interne markt voor goederen, personen, kapitaal en diensten is de onderbouw van de Europese eenwording. Al het andere wordt daarop gebouwd. Als de Europese interne markt verbreekt, zakt het fundament van de Europese welvaart in elkaar. Vooral kleine landen hebben nood aan die Europese dimensie omdat hun thuismarkt te klein is. De Europese interne markt opent voor Vlaamse bedrijven de deur voor export naar mogelijk 500 miljoen consumenten. Voor Vlaanderen met zijn vele kleine- en middelgrote bedrijven is die Europese markt onontbeerlijk. Zonder die Europese markt zou Vlaanderen vervallen in acute armoede. Door het gebruiken van opportuniteiten op die Europese markt kan Vlaanderen zijn sociaal model schragen. Daar wordt het geld verdient voor onze uitkeringen en pensioenen. Zonder Europa zou Vlaanderen een sociaal kerkhof zijn.

Sommigen grijpen de kredietcrisis aan om het einde van de vrije markt en het vrije ondernemerschap in te luiden. Vooral socialisten beweren dat de vrije markt deze crisis heeft veroorzaakt. Dat is niet waar. De economische crisis begon in de zomer van 2007 in de vorm van een hypotheekcrisis in Amerika. De Amerikaanse overheid, zowel Democraten als Republikeinen, wilde dat mensen met lagere inkomen een huis konden kopen. De 'eigen woning' werd gezien als hoogtepunt van sociaal beleid. Daarvoor pompten twee semi-publieke hypotheekfondsen, Fannie Mae en Freddy Mac, honderden miljarden dollars in de hypotheekmarkt. Deze fondsen kregen hun opdracht van het Amerikaanse Congres: zo veel mogelijk hypotheekleningen verstrekken aan mensen met lage inkomens. Dat deden zij. Zelfs particuliere hypotheek- en commerciële banken werden gedwongen geld te lenen aan mensen die niet het vermogen hadden terug te betalen. Actiegroepen zoals Acorn zetten bankdirecteuren onder druk om die hypotheekleningen te verstrekken, onder dreiging van negatieve publiciteit. Wat deed Amerika? Het voerde een 'gratisbeleid' op grote schaal, met gratis hypotheekleningen voor grote huizen. Het was een Stevaert-koers op mega-schaal. Miljoenen burgers maakten aanspraak op dit gratisbeleid: geld had geen waarde en huizenprijzen stegen. Amerikaanse politici verspreidden de illusie dat velen rijk

konden worden zonder te werken. Amerika socialiseerde de onderkant van de huizenmarkt, als deel van sociaal beleid. Dit was onhoudbaar. Toen de rente steeg, konden huiseigenaars hun hypotheek niet meer aflossen en zakte de pyramide in elkaar. De oorzaak van de crisis was dus niet de vrije markt, maar politieke interventie ten behoeve van een 'gratisbeleid' op grote schaal. De vrije markt zou die goedkope hypotheek nooit hebben verstrekt. Deze hypotheekcrisis veroorzaakte een kettingsreactie die – via een banken- en kredietcrisis - leidde tot de globale economische crisis van nu. Ook Europa ondervindt de gevolgen. Maar het zou zeer gevaarlijk zijn de Europese interne markt in gevaar te brengen met verkeerde analyses en slogans als zou het vrije ondernemerschap de oorzaak van de crisis zijn. Dat is het populisme van socialistische politici die de herinnering aan hun eigen mislukte planeconomie willen uitwissen.

Economen schatten dat de Europese interne markt de welvaart in de EU heeft verhoogd met 10% van het nationaal inkomen. Het productaanbod is aanzienlijk gegroeid en de kwaliteit van de producten wordt beter gecontroleerd. De Europese markt vergt voortdurend onderhoud en de Europese Commissie moet er dus op toezien dat landen die de regels aan hun laars lappen harder worden aangepakt.

Daarom is reparatiewerk nodig om die markt beter te doen functioneren. De kredietcrisis heeft aangetoond dat het vrij verkeer van kapitaal in de EU niet gepaard ging met navenant toezicht op Europees niveau. Instanties in de afzonderlijke lidstaten zagen toe op beurzen en financiële producten, zoals de CBFA in België. Zij waren naar binnen gericht en zagen niet het gevaar van rommelaandelen uit de Amerikaanse hypotheekmarkt die door grote zakenbanken rond de wereld werden gepompt. Er was wel toezicht maar dat voldeed niet omdat toezichthouders waren onderworpen aan hetzelfde groepsdenken als CEO's. Dat gold ook voor bedrijven zelf. Veel politici zaten in de Raad van Toezicht van Dexia, maar zij waren meer geïnteresseerd in de zitpenningen dan in toezicht. De Belgische *Haute Finance* had toezicht op Fortis maar het collectieve adeldom in geldzaken ging roemloos onderuit. De top van Fortis was een Herensociëteit. Toezicht moet per definitie onafhankelijk, efficiënt en moedig zijn. Daarom is een Europese Toezichthouder nodig om grote kapitaalstromen en risicovolle financiële producten in de gaten te houden en te waarschuwen voor ontsparingen. Ook moeten kredietbeoordelende agentschappen, de

zogenoemde *credit rating agencies*, onafhankelijk van de bankwereld functioneren. Tijdens de hypotheekcrisis gaven zij aandelen uit de Amerikaanse hypotheekmarkt de beste beoordeling (de AAA-status) en durfden later hun inschatting niet bij te sturen omdat hun inkomsten afhankelijk waren van de banken waarvan zij de financiële produkten beoordeelden. Het vrij verkeer van kapitaal heeft vooral kundig en adequaat toezicht nodig dat de moed heeft tegen het groepsdenken op de beurzen in te gaan. Ook de Europese Unie moet op dit terrein de taak van marktmeester op zich nemen om de vrije markt te beschermen tegen desastreuze verstoringen. Een vrije markt betekent niet vogelvrij. Het betekent dat bedrijven vrij zijn te ondernemen op basis van spelregels waarop onafhankelijk instanties toezien.

Ook het vrij verkeer van diensten is in de EU niet optimaal, terwijl deze sector 70 procent van de Europese economie vertegenwoordigt. Het vrij verkeer van goederen is gebaseerd op het principe van ‘wederzijdse erkenning’ waarbij een produkt uit het ene lidstaat mag worden verhandeld in enig ander lidstaat. Bij honderden dienstverleners (van architecten tot consultants en van reisbureaus tot modeontwerpers) is dat niet het geval. Een dienstverlener moet aan tal van bureaucratische en dure regels voldoen om het een ander EU-lidstaat te werken. De dienstenrichtlijn probeerde aanvankelijk op de dienstenmarkt hetzelfde systeem als op de goederenmarkt te realiseren. Maar na een protest, geïnspireerd door protectionisme en angstmakerij, werd de richtlijn verwaterd en moeten dienstverleners alsnog tal van vergunningen bemachtigen in het land waar zij de dienst willen verlenen. LDD streeft ernaar bij de evaluatie van de dienstenrichtlijn een stelsel in te richten waarbij de Europese Unie de minimumvereisten voor de kwaliteit van dienstverleners formuleert die gelden in alle lidstaten. Een dienstverlener die hieraan voldoet wordt opgenomen in een EU-wijd computerstelsel waarin diens achtergrond kan worden getraceerd. Vervolgens kan de dienstverlener overal op de Europese markt zijn diensten aanbieden waarbij deze moet voldoen aan de wetgeving inzake arbeids- en consumentenbescherming in het land waar de dienst wordt aangeboden. Met het vlottrekken van een Europese dienstenmarkt krijgt de Europese economie een extra impuls. Protectionisme, zowel binnen Europa als tussen internationale handelspartners, schaadt de wereldeconomie. De Europese markt is de beste springplank voor Vlaamse bedrijven om ook buiten Europa competitief te zijn. Protectionisme is een banvloek die fataal is voor kleinere bedrijven in kleine landen

en moet daarom fel worden bestreden.

Aan het vrije verkeer van goederen, personen, diensten en kapitaal wil LDD een vijfde vrijheid toevoegen: de vrijheid van kennis. Om de concurrentie met landen als de VS, India en China aan te kunnen moet de EU de aanwezige kennis in Europa beter benutten. Studenten moeten meer mogelijkheden krijgen in het buitenland te studeren en toptalent uit het buitenland moet actief worden aangetrokken. Er is momenteel te weinig ruimte voor kwaliteitsimmigratie wat bedreigend is voor de toekomst van de Vlaamse economie. Innovatie en technologische vernieuwing is niet mogelijk zonder mensen die dit proces een impuls kunnen geven. Wij moeten daarvoor open staan, in belang van onze eigen toekomst. Vrijwel alle innovatie en technologische vernieuwing komt uit de VS, van computertechnologie tot medische ingrepen. Amerika staat open voor mensen die vernieuwing gestalte kunnen geven, waar zij ook vandaan komen. Wij moeten kwaliteitsimmigratie verwelkomen want als wij dat niet doen wordt Vlaanderen een bejaardentehuis zonder financiering.

Besluit: Om nog beter te profiteren van de interne markt is LDD van mening dat België, eventueel in kopgroepen met gelijkgezinde Europese landen, moet streven naar:

- **een volledig vrije dienstenmarkt waarbij een dienstverlener uit een lidstaat in de hele EU diensten kan aanbieden.**
- **een drastische vereenvoudiging van het BTW systeem, ter bestrijding van fraude en ter bevordering van administratieve lastenverlichting voor burgers en bedrijven;**
- **de invoering van een gezamenlijk patent om uitvindingen in Europa te houden.**
- **de invoering van een gemeenschappelijke grondslag voor de vennootschapsbelasting, ter vereenvoudiging van lasten voor het bedrijfsleven en ter verbetering van de transparantie en het investeringsklimaat. Op basis van de gemeenschappelijke grondslag kunnen lidstaten volop concurreren ten aanzien van het tarief in de vennootschapsbelasting.**
- **De invoering van een Europese Toezichthouder op Europese**

kapitaalmarkten en het onafhankelijk maken van kredietbeoordelende agentschappen, de zogenoemde *credit rating agencies*.

- **Bevordering van kwaliteitsimmigratie die mede gestalte geeft aan economische innovatie en technologische vernieuwing.**
- **LDD vindt dat de Vogel- en Habitatrichtlijn moet worden versoepeld en minder dogmatisch moet worden toegepast.**

De Euro is belangrijk voor het functioneren van de interne markt. De gezamenlijke munt biedt burgers en bedrijven gemak, kansen en stabiliteit. Dankzij de Euro zijn de deelnemende landen beduidend minder kwetsbaar voor financiële crises. De kredietcrisis heeft dit aangetoond. Denemarken werd snel overtuigd van het nut van de Euro en nieuwe lidstaten zoeken nu snellere toegang tot de Eurozone. IJsland meende solo slim te zijn, maar ging de dieperik in. De kernwaarde van de Euro is monetaire stabiliteit en beperkte inflatie. Daarmee worden onze koopkracht en onze pensioenen gegarandeerd. Voorwaarde voor deze stabiele gemeenschappelijke munt is dat de gezamenlijke regels door alle landen nauwgezet worden nageleefd. Regels mogen niet door grote lidstaten worden overtreden zonder dat dit tot sancties leidt. Inzake de euro zijn alle deelnemende landen gelijk, maar de grote zijn ‘meer gelijk’ dan de kleine. Indien EU-lidstaten die behoren tot de Eurozone de criteria van de Economische en Monetaire Unie ten aanzien van het begrotingstekort en de schuldenlast met voeten treden, erodeert de basis van de Euro en verbreekt het draagvlak. Dan is de ‘Geest van Guy Mathot’ weer uit de fles. Het gevolg is monetaire instabiliteit op het moment dat de kosten van de vergrijzing volop doorwegen. Dit is een sociaal rampscenario, een geprogrammeerd sociaal bloedbad. LDD is daar tegen.

Daarom moeten Europese afspraken weer afspraken worden, met een begrotingstekort dat niet boven de 3 procent mag oplopen en een schuldgraad van maximaal 60 procent. België heeft een schuldgraad van 87 procent en er is derhalve weinig ruimte voor stimuleringsplannen omdat met een groot begrotingstekort de schuldgraad direct oploopt. Stimuleringsplannen werken dan ook niet omdat de burger het extra geld niet uitgeeft, uit vrees dat de overheid kort daarop dat geld via belastingverhogingen weer terugpakt. België heeft evident minder ruimte voor stimulering dan landen met een

lagere schuldgraad. Tenzij men de fout van Mathot wil herhalen. Wij kampen nog altijd met de erfzonde van Mathot, minister van begroting in de regering-Martens. Een generatie heeft bijna dertig jaar geleden financiële roofbouw gepleegd. Daarvoor boeten wij nog steeds. De paarse regering had vanaf 2000 de kans tijdens de hoogconjunctuur overschotten te boeken. Maar dat deed zij niet; premier Verhofstadt en de PS maakten het geld op. Door niet te sparen tijdens de ‘vette jaren’ is er amper ruimte voor economische stimuli tijdens de ‘magere jaren’. Wat wij nu moeten doen is het versterken van de socio-economische, fiscale, elektronische en fysieke infrastructuur van Vlaanderen zodat onze bedrijven op de eerste golf zitten zodra de wereldeconomie weer aantrekt. We moeten voor bedrijven – vooral voor zelfstandigen en kmo’s - de fiscale structuur sterk vereenvoudigen, de publieke subsidiemolen ontmantelen en tarieven verlagen, bijvoorbeeld door de invoering van een vlaktaks in de vennootschapsbelasting. Tegelijk kan men bedrijfswinsten die opnieuw worden geïnvesteerd in innovatie voorzien van het nultarief. Het arbeidsmarktbeleid heeft meer flexibiliteit nodig en geen invoering van een 32-urige werkweek die onmiddellijk een structurele werkloosheid veroorzaakt van meer dan 10 procent en een nog veel hogere jeugdwerkloosheid. Versterking van de concurrentiepositie is een eerste vereiste om op de herstelgolf mee te kunnen. Daarvoor is een gezond ondernemingsklimaat nodig. Geld dat de overheid uitgeeft, moet eerst worden verdiend in de particuliere sector. Al het andere is poezie van valse profeten.

Besluit: LDD houdt vast aan de criteria van de Economische en Monetaire Unie (EMU) die een sterke Euro moeten garanderen, zoniet raakt de ‘Geest van Mathot’ uit de fles op Europese schaal.

3. De grenzen van Europa

De uitbreidingen hebben de EU tot de grootste economische markt van de wereld gemaakt en stabiliteit en democratie in voormalige dictaturen gebracht. Die uitbreiding was nodig voor de eenwording van het Europese continent. Zij was historisch want de scheiding tussen Oost- en West-Europa was kunstmatig, opgelegd door het communisme. Maar uitbreiding van 15 naar 27 lidstaten was een grote sprong. Daarom heeft de EU nu tijd nodig dit te absorberen omdat zij binnen Europa een grote welvaarts kloof moet overbruggen. Een volgende uitbreidingsronde is daarom niet gewenst. Alleen kandidaat-lidstaten die nu reeds aan de toetredingsvoorwaarden voldoen vormen daar mogelijk een uitzondering op. Voor de rest moeten wij nu een pas op de plaats en de EU in de huidige samenstelling consolideren en verdiepen. De EU zit nu op de grens van haar vermogen tot cohesie en besluitvorming. Wij mogen geen risico nemen met sprongen in het duister onder het mom van voluntarisme want dit is het enige Europa dat we hebben. Er is geen plan-B.

Sommigen noemen het 'consolideren' een gebrek aan visie. Wie te veel visioenen ziet, komt terecht bij de psychiater. Gezond verstand is vereist. Consolidering is al moeilijk genoeg. Als een land eenmaal lid is, wordt het makkelijk een dwarsligger, zoals Polen geregeld demonstreert. Bovendien blijkt het moeilijk corrigerend op te treden en is de wil om problemen als corruptie aan te pakken vaak gering, zoals Roemenie en Bulgarije tonen. EU-uitbreiding vereist brede steun in de maatschappij. Nooit mag het draagvlak voor het Europese project in gevaar worden gebracht door visioenen van voluntaristen.

Verder zou er voor een exit-strategie moeten zijn voor landen die wensen uit de Europese Unie te stappen. Doch, net zoals de instaprocedure zou ook die strategie over verscheidene jaren moeten verlopen, dit om tegen te gaan dat opeenvolgende regeringen voortdurend uit en in de unie stappen.

Een bijzondere positie neemt Turkije in. De oorzaak is dat de Europese Gemeenschap in 1963 een associatieakkoord sloot met Turkije waarin volledige toetreding tot Europa in het vooruitzicht werd gesteld. In 1963 was Europa enkel een

gemeenschappelijk markt in wording en tijdens de jaren tachtig heeft de toenmalige voorzitter van de Europese Commissie, Jacques Delors, veel onderdelen van de interne markt gerealiseerd. In 1995 trad Turkije toe tot de Europese interne markt, wat betreft het vrij verkeer van goederen. Intussen was de Europese Gemeenschap de Europese Unie geworden dat veel meer was dan enkel een interne markt. De EU was een politieke entiteit geworden. In 1999 begonnen de toetredingsonderhandelingen tussen de EU en Turkije.

Het toetredingsperspectief was zonder enige twijfel goed voor Turkije. Dat proces heeft politieke en economische hervormingen gestimuleerd die kaderen in de modernisering van de Turkse economie. Maar een aantal gebeurtenissen van de laatste jaren laat zien dat Turkije eerder van Europa afdrijft dan dat er toenadering plaatsheeft. Zo past een eventueel verbod van de regerende AK partij door het Turkse Hof niet in een moderne democratie. Het is aan Turkije om te laten zien dat het zich daadwerkelijk tot een democratische rechtsstaat ontwikkelt die alle Europese regels overneemt. Denk daarbij aan de positie van de Koerden. Maar er zijn ook andere ontwikkelingen. Onlangs riep de Turkse premier Erdogan in Keulen Duitsers van Turkse origine op om niet te 'assimileren' in de Duitse samenleving. Hij noemde assimilatie een 'misdaad'. Maar Duitsland is een fatsoenlijk Europees land waarin burgers van Turkse origine, in Duitsland geboren, zich het best assimileren in de Duitse maatschappij. Dat verhoogt hun toekomstkansen, terwijl daarentegen afzondering leidt tot een sociale apartheid. Die uitspraak roept vragen op over de intenties van de Turkse toetreding.

LDD is geen voorstander van het Turkse lidmaatschap van de EU. De Europese Unie kan toetreding van Turkije, over tien jaar een land met honderd miljoen inwoners en potentieel de grootste lidstaat, niet absorberen. De EU zit nu al op de grens van het absorptievermogen en Turkije zou een brug te ver zijn. Bovendien is Turkije een relatief arm land en zou er binnen de EU een nog grotere welvaarts kloof ontstaan. Europees beleid inzake landbouw en regionaal beleid zouden met Turkije als volwaardig lid uit hun voegen schieten. Turkije zou alleen kunnen toetreden als de EU enkel een 'gemeenschappelijk markt' zou zijn, zoals het dat was in 1963. Maar dat is het niet meer. De EU is een politieke entiteit. Met de toetreding van Turkije zou de EU geen stabiliteit exporteren maar instabiliteit importeren. De EU zou

handelingsonbekwaam worden. De EU kan Turkije niet absorberen na alle uitbreidingen van dit decennium. Indien Turkije zou toetreden, zouden ook de Oekraïne, Moldavië, Georgië en Wit-Rusland op de Europese deur tikken en zeggen: 'wij ook'. De Italiaanse premier Silvio Berlusconi heeft zelfs geopperd dat Rusland lid van de EU wordt, waarmee de Europese Unie zou grenzen aan Mongolië en Japan. Dat kan niet en is totaal onrealistisch. Dit proces is het einde van Europese eenwording. Erger zelfs: het maakt Europa tot een arm, achtergebleven en provinciaal continent dat geen enkele rol speelt in de wereld. Inzake uitbreiding heeft Europa geen nood aan bevlogenheid maar aan toegepast gezond verstand.

De EU moet Turkije een 'strategisch partnerschap' aanbieden waarin Turkije alle economische en handelsvoordelen heeft zoals andere lidstaten, maar geen lid is van de EU. Turkije is een bevoorrechte partner. Ten aanzien van andere landen of gebieden die willen toetreden tot de EU, kan Europa vrijhandelszones aanbieden. Dit betekent dat landen in Noord-Afrika, het Midden-Oosten, Oost-Europa en de Kaukasus een beroep kunnen doen op vrijhandelsakkoorden die hen toegang geven tot de interne markt van 500 miljoen consumenten, mits hun producten voldoen aan de Europese kwaliteitseisen. Ook moeten zij hun markten onderling openen. Dit heeft grote voordelen. De EU exporteert Europese standaarden naar landen van die vrijhandelszone, importeert producten uit die zone maar Europese bedrijven krijgen ook makkelijke toegang tot markten binnen die vrijhandelszone. Dit is een socio-economische impuls voor niet EU-lidstaten in de ruime vrijhandelszone, terwijl de EU er een enorm afzetgebied bij krijgt. De vrijhandelszone is als het ware een brandladder die men ver kan uitschuiven. Zo stimuleert Europa buurtregio's zonder dat het zelf handelingsonbekwaam wordt, wat het geval zou zijn als al de genoemde landen zouden toetreden tot de EU.

De Europese elite is echter helemaal gefixeerd op het Turkse lidmaatschap en probeert het door te drukken. Na verloop van jaren zullen Europese onderhandelaars het resultaat op tafel leggen en zeggen dat Turkije lid kan worden. Het besluit tot lidmaatschap wil de Europese elite nemen *en petit comite*. LDD is daar tegen. Als de EU en Turkije zijn uitonderhandeld en de hoofdstukken worden afgesloten, dan is het woord aan de burger. Toetreding van Turkije heeft dermate grote gevolgen dat

democratische legitimatie van die stap nodig is. Daarom moet er, zodra de onderhandelingen worden afgesloten, een referendum komen, zowel in de EU als in Turkije. De Europese en Turkse burger moet het laatste woord hebben; niet de Eurocraten. De EU kan een Europa-wijd referendum houden volgens het principe van '1 persoon, 1 stem'. Het referendum verloopt niet volgens instemming per lidstaat via afzonderlijke referenda maar in een 'algeheel Europees referendum'. Laat de Europese en Turkse burger oordelen.

De Europese Unie is een economische reus maar een politieke dwerg. Dat verschijnsel doet zich vooral als de grote lidstaten van mening verschillen. Europa heeft tot nu toe altijd kunnen terugvallen op de militaire steun van de VS, maar het wordt tijd dat Europa meer verantwoordelijkheid neemt bij het voorkomen en oplossen van internationale conflicten binnen het kader van de Verenigde Naties. Europa moet een EU-macht vormen met vrijwilligers uit de lidstaten die worden ingezet bij vredeshandhaving in VN-kader. Deze EU-macht moet een operationele bevoegdheid hebben en krachtig kunnen optreden als vrede wordt gebroken of mensenrechten op grote schaal dreigen te worden geschonden. Deze EU-macht moet een krachtig wapen van de Europese Unie zijn om massamoorden en genocides te voorkomen. Dit is een belangrijke les uit het drama in Rwanda in 1994 en het drama in Oost-Congo nu. Europa heeft een humanitaire missie in de wereld. De EU huldigt in principe het beginsel van *soft power* maar deze is niet effectief als er geen middel van harde macht in de buurt is. Europa moet in de wereld staan met zelfvertrouwen en dit ook uitstralen, via de EU-macht die hoofdzakelijk, maar niet noodzakelijkerwijs, functioneert in VN-kader. Het algehele buitenlands- en defensiebeleid blijft – binnen het kader van de Navo - in nauwe samenwerking met de VS plaatshebben. Verder pleit LDD voor het uitwerken van een sterke Europese militaire tak binnen Navo-verband onder het ESDI initiatief. Op Europees niveau pleiten wij voor meer samenwerking inzake materiaalprojecten onder toezicht van het EDA (dat eveneens een oogje in het zeil houdt rondom de Europese defensiemarkt).

Besluit:

- **LDD wil voorlopig geen uitbreiding van de EU, met een uitzondering voor Kroatie.**

- **LDD vindt het lidmaatschap van Turkije een brug te ver.**
- **LDD pleit na het einde van de onderhandelingen met Turkije met betrekking tot toetreding voor een EU-wijd referendum over Turks lidmaatschap.**
- **LDD pleit voor een Vrijhandelszone ten aanzien van goederen met landen uit Noord-Afrika, Oost-Europa, het Midden-Oosten en de Kaukasus. Hiermee ontstaat een ‘grote economische ruimte’ waarin het concept van een gemeenschappelijke markt kan groeien.**
- **LDD is voor een EU-macht voor het uitvoeren van vredestaken in het kader van de VN.**
- **LDD pleit er ook voor dat de EU zijn verantwoordelijkheid neemt binnen de NAVO in gevaarlijke missies.**

4. Assertiever Europa

Hoewel de EU geen militaire mogendheid is, kan zij wel degelijk invloed in de wereld uitoefenen via niet-militaire middelen. Zo is de EU de grootste ontwikkelingsdonor van de wereld en moet zij dit middel beter gebruiken om goed bestuur en goed beleid te bevorderen. De EU had veel effectiever en harder moeten optreden tegen het regime van Robert Mugabe in Zimbabwe dat het land ten gronde heeft gericht. De EU is veel te beschroomd krachtige taal te laten horen en maatregelen te nemen. Zo kreeg Mugabe in Portugal zelfs spreekrecht op een top van Europese en Afrikaanse leiders. De Europese elite staat in de wereld als angsthazen en durft niet hard te zijn als het moet. Zij verschuilt zich achter grootse verklaringen en plechtige zittingen. Europa heeft de moed van de overtuiging nodig. Wanneer ontwikkelingsgeld door de leiders van ontvangende landen niet rechtmatig wordt besteed moet dit diplomatieke en financiële consequenties hebben, in plaats van zalvende verklaringen.

De globalisering brengt grote voordelen met zich mee waarvan de EU profiteert. Maar doordat grenzen vervagen wordt het voor terroristen, producenten van kinderporno, mensenhandelaren, de maffia en andere criminelen gemakkelijker hun misdaden te plegen. De EU moet daarom meer middelen vrijmaken voor een Europese grens- en kustwacht om criminele activiteiten te voorkomen en ongewenste invoer en immigratie tegen te gaan.

Europese politiekorpsen en inlichtingendiensten werken tot nu toe onvoldoende samen. Daarom moet Europol als een Europese FBI gaan functioneren, eigen opsporingsbevoegdheden krijgen en een gemeenschappelijke DNA-bank tot haar beschikking hebben. Veiligheid staat voorop maar men moet er wel op toezien dat de persoonlijke levenssfeer van Europese burgers niet onevenredig wordt aangetast.

Europa moet haar waarden zoals de vrijheid van meningsuiting met moed verdedigen. De EU liet Denemarken in de kou staan tijdens de cartooncrisis. Ook Estland stond er tijdens de cyberaanvallen uit Rusland alleen voor. In dit soort gevallen moet de Unie zich onvoorwaardelijk achter haar lidstaten scharen. Ook hier reageert Europa vaak vanuit angst en neigt tot culturele capitulatie onder kritiek van islamitische leiders. Dat gebrek aan cultureel zelfvertrouwen ondermijnt de vrijheid van meningsuiting en

brengt Europa op een hellend vlak in de richting van een mentale dictatuur waarin alleen de politiek correcte opinie nog mogelijk is. Vrijheid van meningsuiting in de ruime zin van het woord is de essentie van een democratie en een wezenskenmerk van een open samenleving. Als Europa die ambitie opgeeft, is het einde van het Avondland nabij.

Elk jaar spoelen duizenden asielzoekers in gammele bootjes aan op de kusten van Spanje, Italië en Malta. Europa kan deze toenemende stroom economische vluchtelingen niet opvangen, waardoor duizenden mensen in de illegaliteit verdwijnen. Het is tijd dat aan deze mensonterende situatie een einde wordt gemaakt door gezamenlijk optreden van de Europese Unie. Dat moet in de eerste plaats via een gemeenschappelijk asielbeleid waarbij asielzoekers worden opgevangen aan de grens van de EU, waar speciale administratieve centra de asielaanvraag in korte tijd beoordelen. Lidstaten aan de EU-grens met asielcentra krijgen daarvoor speciale financiële steun. Is dit een extreem voorstel? Nee, het werd voorgesteld door de Britse regering in 2003, en bepleit door de toenmalige premier Tony Blair.

De EU moet de immigratie beperken en integratie bevorderen. EU-lidstaten mogen niet meer eenzijdig een regularisering afkondigen, zoals Spanje geregeld doet. Want in een interne markt waar personen vrij kunnen reizen heeft dit voor heel Europa gevolgen. Europa moet openstaan voor mensen die extra kennis brengen of politiek vluchteling zijn, maar voor economische vluchtelingen is geen plaats. We kunnen geen economische vluchtelingen toelaten uit derde landen, terwijl we nog overgangsperioden hanteren voor werknemers uit nieuwe EU-lidstaten, zoals Polen, Roemenie en Bulgarije.

Om vraag en aanbod beter op elkaar af te stemmen zijn duidelijke spelregels noodzakelijk. Om de migrantenstromen beter te beheersen moet, naast een strengere grensbewaking en de nadruk op opvang in de regio, een 'Europese blauwe kaart' met een puntensysteem worden geïntroduceerd. Deze kaart volgt het Canadese voorbeeld waarin het puntensysteem is gebaseerd op de vraag of de migrant een economische meerwaarde vormt. De lidstaten van de EU bepalen samen welke mensen ze nodig hebben om vacatures op te vullen. De lidstaten moeten natuurlijk wel zelf kunnen blijven bepalen of en hoeveel arbeidsmigranten ze op willen nemen.

Besluit:

- **LDD is voor een assertief Europa dat de vrijheid van meningsuiting verdedigt en schenders van mensenrechten op de vingers tikt. Europa moet meer cultureel zelfvertrouwen uitstralen en meer moed hebben.**
- **LDD is voor de oprichting van een Europese FBI om misdadigers en terroristen op het hele Europese gebied te kunnen opsporen.**
- **LDD is voor arbeidsimmigratie naar de EU via een ‘Europese blauwe kaart’. Europa moet daarvoor openstaan, mede om de eigen economische structuren te versterken. Voor asielzoekers moet er een gemeenschappelijk asielbeleid zijn waarbij asielzoekers zich moeten melden bij administratieve asielcentra aan de EU-grens, waar hun aanvraag in korte tijd wordt beoordeeld.**

5. Zuiniger Europa

Een werkbaar Europa kan zich niet veroorloven dat de Europese Rekenkamer geen goedkeurende verklaring geeft. 'Brussel' krijgt dan de schuld maar vaak wordt vergeten dat de lidstaten zelf 80% van de Europese begroting beheren. De Europese begroting is flink gegroeid, binnen het kader van de financiële perspectieven 2007-2013. De jaarlijkse EU-begroting is ongeveer 120 miljard euro en voor de periode 2007-2013 is een bedrag van circa 860 miljard euro uitgetrokken. De EU is geevolueerd naar een meerjarenbegroting, waarin echter de prioriteiten niet helder worden gesteld. Het is opvallend dat de EU steeds meer taken op zich neemt of krijgt toegeschoven, en dat zij dientengevolge veel dingen onvoldoende kan doen. Circa 76 procent van de begroting gaat naar landbouw- en regionaal beleid, terwijl voor innovatie en technologische vernieuwing naar verhouding weinig is uitgetrokken. Europa geeft veel uit voor het 'beleid van het verleden', maar weinig voor het echte toekomstbeleid. Europa is steeds meer gaan werken als een subsidiepomp zonder duidelijke sturing.

In een tijd dat de vraag naar voedsel overweldigend is, is het niet nodig de voedselproductie te overmatig te subsidiëren. Zekere stabiliserende factoren zijn echter nodig voor een gegarandeerde voedselvoorziening omdat de voedselprijzen op de wereldmarkt enorme pieken of dalen te zien geven. De nadruk van de Europese subsidies ligt nu op directe inkomenssteun aan boeren en plattelandontwikkeling. Hiermee is het landbouwbeleid tot een soort sociaal zekerheidssysteem geworden. Het Gemeenschappelijk Landbouwbeleid heeft zijn vroegere doelstellingen bereikt: een gegarandeerde voedselproductie met een redelijke levensstandaard voor de boeren. Maar het is tijd het systeem te evalueren. De meeste landbouwsubsidies gaan niet naar individuele boeren wier bedrijven een gemiddelde omvang hebben, zoals vaak gedacht, maar naar de agrarische industrie en grootgrondbezitters, in sommige gevallen zelfs koninklijke families. Nu gaat 46 procent van de Europese begroting naar het Europees Landbouwbeleid. Dat is nog altijd te veel en het is onnodig. Het wordt tijd voor extra maatregelen om dat beleid te ontdoen van ongewenste neveneffecten.

- In de eerste plaats afschaffing van exportsubsidies waarmee relatief duurdere Europese landbouwproducten worden gedumpt op de wereldmarkt, vooral in ontwikkelingslanden. Dit is funest voor de arme boerenbevolking in die landen en ondermijnt elk effectief ontwikkelingsbeleid.
- In de tweede plaats moeten landbouwprijzen zich meer richten op wereldmarktprijzen zodat Europese consumenten goedkopere producten kunnen kopen, terwijl de EU zich niet meer hoeft af te schermen tegen landbouwproducten uit ontwikkelingslanden. Exporteurs uit arme landen hebben nu te maken met EU-tariefmuren om de eigen markt te beschermen. Europese landbouwprijzen kunnen tenderen naar wereldmarktprijzen, te meer omdat er nu een grote voedselbehoefte is in de hele wereld.
- Ten derde moet duurzaam landbouw worden beloond, maar de EU kan het flankerend sociaal beleid en plattelandsontwikkeling beter overlaten aan de EU-lidstaten zelf. Boeren worden steeds meer hoeders van het platteland en beginnen activiteiten die minder te maken hebben met de specifieke voedselproductie, zoals kinderboerderijen, toerisme, horeca of het exploiteren van golfbanen of visgelegenheden. Daarom is het beter het Europees landbouwbeleid te decentraliseren zodat nationale of regionale overheden zelf bepalen waar en hoeveel zij in plattelandsontwikkeling willen investeren. De boer moet weer ondernemer kunnen worden. Daarom moet de EU een einde maken aan het taboe over genetisch gemodificeerde organismen (GGO's) dat in de rest van de wereld een integraal deel uitmaakt van het landbouwbeleid maar dat in Europa wordt verketterd als 'Frankenstein voedsel'. Ook moet de ecologische overregulering worden tegengegaan want die is op het moment een grote bron van regelneverij. De boer is niet de vijand van de natuur, maar de vriend.

Solidariteit is een belangrijk aspect in het proces van Europese eenwording. Rijke Europese landen moeten de armere lidstaten helpen zodat deze landen aansluiting vinden bij het Europese welvaartspeil. Het Europees Regionaal Fonds, dat ongeveer 30 procent van de begroting inneemt, steunt 'arme regio's' zowel in de armere als de rijkere lidstaten. Dit betekent in een EU met 27 lidstaten dat Brussel duizenden subsidieaanvragen uit alle streken van Europa moet beoordelen, financieren en controleren. Dit wordt te veel. De groei van de subsidieaanvragen blokkeert de

effectiviteit en controleerbaarheid. Daarom is er nood aan een nieuw principe: EU-lidstaten met een gemiddeld jaarlijks inkomen per hoofd van de bevolking boven het EU-gemiddelde moeten zelf hun arme regio's steunen via gericht beleid. Dus geen Europees regionaal beleid voor de rijkere lidstaten. Op basis van duidelijke nationale plannen kunnen Europese subsidies direct naar de arme regio's gaan. De nationale autoriteiten van de ontvangende lidstaten zijn verantwoordelijk voor de besteding van het geld. Wanneer dit niet rechtmatig gebeurt en de doelstellingen niet worden verwezenlijkt, moeten landen het geld terug betalen en stopt de financiële steun. Voor België betekent dit dat Wallonie sterker dan voorheen wordt gedwongen om serieus te werken van een economisch herstelplan.

Ook Europa zelf moet zich afvragen of zijn werking niet efficiënter en goedkoper kan. Een Europese Commissie met 27 Commissarissen is eigenlijk te groot, evenals een Europees Parlement van ruim 750 leden. Het Comité van de Regio's is tot nu toe niet meer gebleken dan een veredeld reisbureau en heeft nooit voldaan aan de hoge verwachtingen die regio's koesterden sinds het Verdrag van Maastricht van 1992. Het Comité brengt adviezen uit die nergens serieus worden genomen of zelfs worden weggelachen. Invloedrijke regio's, zoals de Duitse, lobbyen in Brussel voor zichzelf omdat ze niet veel hebben aan het Comité van de Regio's. Het Europees Parlement houdt het Comité van de Regio's in de marge omdat parlementsleden het zien als een concurrent. Hetzelfde gebrek geldt voor het Economisch en Sociaal Comité (ESC). Het ESC is een deel van het Europese institutionele bouwwerk vanaf de oprichting van de Europese Gemeenschappen. Maar het is een praatbarak zonder enige aanwijsbare invloed. Adviezen gaan rechtstreeks naar de prullenbak. Het is opmerkelijk dat de EU instellingen en organen in het leven roept zonder deze ooit te evalueren. Er zou een 'sun set clause' moeten komen om – na een periode van 5 of 10 jaar – de effectiviteit van een nieuwe instelling te onderzoeken en haar bij gebrek aan meerwaarde af te schaffen.

Europese instellingen zijn door de uitbreiding topzwaar geworden en ze zijn niet meer efficiënt. Het aantal Commissarissen kan naar pakweg 17, terwijl het Europees Parlement aan circa 600 leden voldoende heeft. Het Comité van de Regio's en het Economisch Sociaal Comité moeten een meer zinvolle rol spelen, anders komt hun bestaansrecht in gevaar. Vlaanderen heeft nu als wetgevende regio binnen Europa niet

veel aan het Comité van de Regio's. Het is een fopspeen. Vlaanderen moet meer mogelijkheden krijgen om bij beleidsterreinen waar het bevoegd is het eigen politieke standpunt naar voren te brengen in de Raad van Ministers. De EU-Commissie moet ook efficiënter. De Beneluxlanden kunnen het voorbeeld geven en mogelijk in de toekomst 1 Commissaris voordragen. Kortom: na de uitbreiding is Europa toe aan een kuur van afslanking. Om het vertrouwen van de Europese burger in de EU te versterken heeft de EU nood aan meer transparantie, meer democratie, een kleinere topklaag en meer democratische verantwoording. Zo kan men de kandidaat-Commissaris die een lidstaat voordraagt laten aanwijzen via een verkiezing uit 4 of 5 geschikte kandidaten via een referendum, tegelijk met de Europese verkiezingen. Daar is geen enkele verdragswijziging voor nodig. Nu is de aanwijzing van een kandidaat-Commissaris de uitkomst van achterkamertjespolitiek waarbij partij- en persoonlijke belangen voorop staan. Doorgaans zendt men een kandidaat-Commissaris als beloning voor diens werken naar Europa of om van hem af te komen. De functie is een soort gouden politieke handdruk of een vergulde vertrekpremie. Laat Vlamingen bepalen wie de volgende Belgische Commissaris uit de Vlaamse kiesomschrijving wordt! Niet de top van de Belgische participatie. Pas democratie toe in Europa. Het kan.

Deze hervormingen van het landbouwbeleid en het regionale beleid scheppen ruimte in de Europese begroting. Het vrijgekomen geld kan worden benut voor de financiering van een Europees beleid voor Onderzoek en Ontwikkeling want onze toekomstige economie zal hoogtechnologisch zijn, of zij zal niet zijn. Europa moet meer kijken naar toekomstgericht beleid. Er is dus ook geen enkele noodzaak voor een 'Europese belasting' waar veel Europese federalisten en voluntaristen van dromen. Zij zien een Europese belasting als een middel om 'Europa dichterbij de burger' te brengen. Dat is een gevaarlijke illusie want veel revoluties in de afgelopen eeuwen ontstonden na de invoering van een speciale belasting, zoals de Amerikaanse revolutie. Indien Eurocraten een 'Europese belasting' invoeren, riskeren zij dat het Berlaymont de nieuwe Bastille wordt, waar boze Europese burgers op het Schuman plein Europese kopstukken onthoofden. Als Euro-realist wil LDD dit voorkomen omdat via hervormingen een Europese belasting volstrekt overbodig is. Wie nu werkelijk de EU om zeep wil brengen, moet de burger trakteren op een Europese belasting.

Besluit:

- **LDD wil het Europese landbouwbeleid beperken tot de marktordening waarbij prijzen tenderen naar wereldmarktprijzen. De lidstaten nemen zelf de plattelandsontwikkeling en ander flankerend beleid voor hun rekening.**
- **LDD wil het Europees Regionaal Fonds beperken tot regio's in EU-lidstaten die een geringer inkomen per hoofd van de bevolking hebben dan het gemiddelde EU-inkomen per hoofd. Dit betekent dat rijkere lidstaten hun eigen armere regio's moeten bijstaan en het fonds is bestemd voor de armere lidstaten.**
- **LDD is voor afslanking van topzware Europese instellingen, via een kleinere Europese Commissie, een kleiner Europees Parlement en voor evaluatie van het Comité van de Regio's en het Economisch Sociaal Comité (ESC). Het Comité van de Regio's heeft tot nu toe zijn meerwaarde niet aangetoond en kan wellicht als regionale 'Tweede Kamer' worden opgenomen in de structuren van het Europees Parlement. Vlaanderen moet zelf actiever op zoek om als wetgevende regio deel te nemen aan Europese besluitvorming, zoals in de Raad van Minister inzake beleidsterreinen waar het bevoegd is. Het ESC heeft geen enkele meerwaarde en kan worden opgeheven.. De Benelux-landen kunnen samen een Commissaris in de Europese Commissie voordragen. In de huidige toestand moet de Belgische kandidaat-Commissaris worden aangewezen via een referendum in de kiesomschrijving die hem of haar naar voren schuift. Dit kan tegelijk met de verkiezingen van het Europees Parlement. De burger moet bepalen wie de Commissaris wordt; niet de partijbonzen. LDD is voor een transparant, democratisch Europa.**
- **LDD is tegen een Europese belasting omdat de Europese burger al wordt overbelast.**

1. Groenrechts Europa

Energie en milieu zijn twee kernstukken van het Europees beleid. De Europese afhankelijkheid van olie en gas is zorgwekkend. Europa is verslaafd aan olie als de junkie aan de naald. Zij voert 50 procent van haar energiebehoefte in: 45 procent van de olie komt uit het Midden-Oosten en 40 procent van het gas uit Rusland. Als er niets wordt gedaan, stijgt de afhankelijkheid van buiten de EU in 2030 tot 70 procent. Zelfs al wil de EU een eigen rol spelen op het wereldtoneel, die enorme afhankelijkheid van energie-import maakt haar chantabel. Nu al speelt Rusland de lidstaten uit elkaar door de energiebevoorrading in te zetten als politiek onderhandelingsinstrument. De gascrisis tussen Rusland, Oekraïne en de EU laat dat duidelijk zien. Arabische olieleveranciers doen dat al sinds de jaren zeventig, terwijl Hugo Chavez, de president van Venezuela, zich heeft ontpopt tot stokebrand dankzij zijn olie-inkomsten. Vermindering van energie-afhankelijkheid is een prioritair strategisch doel.

Een gezamenlijke energiepolitiek met een betere aansluiting van elkaars elektriciteitsnetten en gas- en oliepijpleidingen is dan ook noodzakelijk. Om dit te stimuleren moet de EU onderzoek en ontwikkeling bevorderen en de opbouw van trans-Europese energie- en infrastructuurnetwerken helpen financieren. Meer dan ooit heeft Europa behoefte aan een gemeenschappelijk energiebeleid.

De EU moet een duurzaam milieubeleid nastreven, waarin bedrijven en consumenten worden gestimuleerd zuiniger te produceren en te consumeren. Europa moet wel realistisch zijn. Zelfs met wind-, bio- en zonne-energie zal Europa afhankelijk blijven van energie-invoer. In 2001 stelde de EU ten doel dat in 2010 12 procent van het Europese energieverbruik uit alternatieve energiebronnen zou komen. Dit doel werd niet gehaald. Na die mislukking stelt de EU een nog ambitieuzer doel: 20 procent hernieuwbare energie in 2020. Het is illusie-politiek om doeleinden te stellen die aardig klinken maar niet realistisch zijn. Grotere energie-onafhankelijkheid kan alleen worden gebreikt door inzet van atoomenergie. België haalt 60 procent van zijn elektriciteitsbehoefte uit kernenergie. De paarse regering besloot kernenergie vanaf 2016 af te schaffen. Een volstrekt absurd besluit dat tot stand kwam onder druk van de groene lobby. Nu laat de regering studies verrichten om te zien of dat doel

‘realistisch’ is. Het antwoord is evident: dat is het niet. Door politiek getreuzel weten exploitanten van Belgische kerncentrales niet wat de koers is. Investeren of niet? Doorgaan of stoppen? Belangrijke investeringen worden uitgesteld. Maar de ontwikkeling van kernenergie is niet stil blijven staan. Zo draaien in Finland al kerncentrales op hun eigen afval. België heeft technologisch terrein verloren door politieke onzekerheid. Maar een ding is duidelijk: een Europees energiebeleid is onmogelijk zonder kernenergie.

Het Europees milieubeleid komt steeds meer in het teken te staan van het ‘klimaatbeleid’. Europa wil de uitstoot van CO₂-emissies in 2020 hebben verminderd met 20 procent in vergelijking met peiljaar 1990. LDD is voor een schoon milieu en voor vermindering van CO₂-emissies. In dat licht is het ‘20 procentdoel’ wenselijk. Maar LDD heeft daarvoor niet de angstmakerij en paniekzaaiërij over klimaatverandering nodig. Het klimaat verandert al zolang de wereld bestaat. Groenland heet Groenland omdat het land vroeger groen was. Nu is het wit. De centrale vraag in het huidige klimaatdebat luidt: warmt de aarde op door toedoen van menselijke activiteit of niet? Die stelling kent voor- en tegenstanders. Europa heeft ijstijden gekend toen er amper mensen waren en geen industrie. Sommige wetenschappers stellen dat verwarming van de aarde wordt veroorzaakt door activiteit van de zon; niet van de mens. Kortom: we weten het niet. Een effectief milieubeleid wordt echter belemmerd door een theologisch debat over klimaatverandering waarbij een vorm van ecologisch fundamentalisme de boventoon voert. Wie de stelling dat klimaatverandering wordt veroorzaakt door menselijke activiteit niet steunt, wordt afgeschilderd als een ketter, een ongelovige of een klimaatscepticus. De discussie gaat niet meer over efficiënt beleid maar over ‘goed en kwaad’. Voor de milieubeweging is het argument van ‘menselijke activiteit’ als oorzaak van klimaatverandering essentieel. Daarmee treft de mens schuld en rechtvaardigt om menselijk gedrag van bovenaf te decreteren: de burger moet de auto uit, en vliegvakanties zijn uit den boze. Klimaatverandering wordt de ‘nieuwe duivel’ om de seculiere burger bang te maken en een schuldgevoel aan te praten. De klimaatlobby is een industrie op zichzelf, met voorop de voormalige Amerikaanse vice-president Al Gore als guru.

Dezelfde discussie werd ook gevoerd in de jaren zeventig. Toen ging het om een rapport aan de Club van Rome waarin werd voorspeld dat in 2000 West-Europa zou

ten ondergaan aan vervuiling. De Rijn zou een riool worden en enkel de communistische landen zouden de dans ontspringen omdat zij een schoner milieu konden 'plannen'. Het rapport aan de Club van Rome werd voorgesteld als een onbetwistbare waarheid. Wie het betwijfelde was een ketter. Maar het tegenovergestelde van wat de Club van Rome voorspelde, gebeurde. De Rijn werd een schone rivier waarin zalm zwom. Het ging steeds beter met het milieu. En uitgerekend communistische landen gingen aan vervuiling ten onder. Die vervuiling was een gevolg van hun 'planeconomie'.

Wat had de Club over het hoofd gezien? Technologische ontwikkeling. De Club van Rome nam aan dat technologische ontwikkeling van 1970 ongeveer gelijk zou blijven. Maar deze ontwikkelde zich tot ongekende hoogten. Auto's werden schoner, afvalwater werd gezuiverd, fabriekspijpen werden van filters voorzien en warmte beter geconserveerd. Dankzij technologie ging het beter dan ooit met het milieu. Maar milieuactivisten wilden dat niet horen want alleen met 'slecht nieuws' konden zij hun basis in stand houden. Daarop ontstonden nieuwe discussies. Eerst werd er een 'nieuwe ijstijd' voorspeld totdat er enkele warme zomers kwamen. Daarna volgde de 'zure regen' maar die verdween even mysterieus als die was gekomen. En nu is het klimaatverandering, terwijl het klimaat altijd verandert.

LDD is 'groenrechts'. Het is voor een schoon milieu, maar bepleit een meer effectieve methodiek om dat te bereiken. Een theologische discussie over de aard van klimaatverandering heeft geen enkele zin. Zelfs klimatologen en kernfysici zijn het niet eens over de oorzaken van klimaatverandering. Wat belangrijker is, is een schoner milieu als eindresultaat. En de sleutel is niet duiveluitdrijving maar technologische ontwikkeling. Daar is geen 'guru Gore' voor nodig. Het is goed voor 2020 strengere CO₂-emissies te formuleren, zodat de industrie er via *benchmarking* naartoe kan werken. Wetgevers stellen een haalbaar doel waarna onderzoekers en industrie aan de slag gaan, met 2020 als horizon. Niets is krachtiger dan menselijke inventiviteit, niets is destructiever dan groene tunnelvisies.

Opnieuw treedt de wet van de negatieve bijwerking in werking. Onder druk van de groene lobby zet de EU een systeem van verplichte emissiehandel in werking, waarbij bedrijven die de normen overschrijden elders 'schone lucht' kopen. De

energiebedrijven worden vanaf 2013 verplicht hieraan mee te doen. Dit leidt tot hogere kosten voor energiebedrijven en ongetwijfeld tot een hogere factuur voor Europese burgers. Daarna volgen energieintensieve sectoren als chemie, staal- en cementindustrie. Deze bedrijven worden verplicht voor tientallen miljarden euro's 'schone lucht' te kopen, elders ter wereld. De grootste vervuilers, de VS, China en India, doen niet mee aan dit systeem. China bouwt zelfs elke week een nieuwe kolencentrale. Zonder roetfilters. De EU doet het eenzijdig.

Wat is het gevolg? De prijs van de aankoop van 'schone lucht' wordt doorberekend aan de consument, terwijl de concurrentiepositie van vele industriële sectoren wordt verzwakt. Dit systeem wordt dan ook nog ingevoerd in een tijd van economische recessie. De chemie en staalbedrijven komen onder druk en verlaten Europa. Resultaat: werkloosheid. Bovendien is de emissiehandel nog fraudegevoeliger dan de beurshandel van Wall Street met hypotheek aandelen. Hoe controleert men de handel in lucht?

De oplossing ligt in technologische ontwikkeling, niet in een dwangmatig systeem dat uitmondt in emissiefraude. De emissiehandel is eigenlijk een indirecte milieubelasting waarmee de politiek tientallen miljarden aan subsidies kan rondpompen. Het systeem is ondoorzichtig, bureaucratisch en duur. De Deens milieu-deskundige Bjorn Lomborg maakte onlangs duidelijk dat een massieve investering in onderzoek en ontwikkeling van energiebronnen met een lage CO₂-uitstoot veel effectiever en goedkoper is dan de emissiehandel. In grote delen van de wereld is zonne-energie een uitkomst. Bedrijven moeten geld kunnen investeren in 'schone productie', niet in de 'luchthandel'. De emissiehandel onttrekt kapitaal aan bedrijven dat zij kunnen besteden aan onderzoek en ontwikkeling voor schone productie. De EU kan nieuwe lidstaten met relatief veel kolencentrales het best helpen met directe investeringen, mede gefinancierd vanuit structuur en cohesiefondsen. De omweg van emissiehandel is overbodig.

Ook hier zijn kerncentrales essentieel voor lagere CO₂-uitstoot want zij hebben helemaal geen CO₂-emissie. Kerncentrales worden moderner en kunnen binnenkort hun eigen afval recyclen. Maar atoomenergie is al decennia de vijand van ecologische fundamentalisten. De auto wordt schoner en de wereld staat voor een

revolutie in de transportsector als de VS massaal overstappen op elektrische wagens en motoren met flexibele brandstofgebruik. De technologie is er. De productie voor massale consumptie moet op gang komen. Kerncentrales, elektrische auto's; dat zijn oplossingen. Voor elektrische auto's is meer electriciteit nodig en de enige energiedrager die dat op korte termijn kan realiseren is atoomenergie. Kortom: we kunnen een schoner milieu bereiken zonder angstzaaij. De burger kan zijn auto houden en zijn vliegvakanties. Maak de mensen niet bang, maar doe een beroep op de vrijheid en de inventiviteit van de mensheid.

Besluit:

- **LDD is voor uitbreiding van kernenergie, als stap naar meer energie-onafhankelijkheid. Europa heeft een gemeenschappelijk energiebeleid nodig die energieonafhankelijkheid als strategisch doel voorop stelt.**
- **LDD verzet zich tegen ecologisch fundamentalisme in de klimaatdiscussie. Het klimaatdebat moet praktisch gericht zijn en niet theologisch. Een schoner milieu is een gevolg van technologische ontwikkeling zoals de elektrische auto. Vervang fraudegevoelige emissiehandel door massieve investeringen in onderzoek en ontwikkeling van energiebronnen met een lage CO2-uitstoot.**